

Ős-felvilágosodás

Az emberiség bűnbeesése

Ádám és Éva bibliai története a mai, modern, felvilágosult, felnőtté vált ember számára legfeljebb egy régi keleti történet. Ennek ellenére el kéne gondolkozni azon, hogy ez a régi, bibliai történet mai történelmünk meglepő elemét mutatja.

A teremtés könyvében a Biblia beszámol arról, hogy Isten megtiltotta Ádámnak és Évának, hogy a kert közepén álló fáról egyen, mert különben meg fognak halni (vö. Ter 3,3).

Isten ezt a parancsot próbaként adta nekik.

A kígyó azonban azt mondta az asszonynak (Ter 3,4-5): *„Semmi esetre sem fogtok meghalni. Isten jól tudja, hogy **amely napon esztek, szemetek felnyílnak, és olyanok lesztek, mint az Isten, aki ismeri a jót és a rosszat.**”*

A kígyónak erre a csábítására Ádám és Éva elcsábult. Kiűzték őket a Paradicsomból – számol be róla a Biblia –, hogy arcuk verejtékével keressék meg a kenyerüket, és végül meghaljanak.

A kígyó csábítása sikeres volt, büszkeségükre, becsvágyukra, önteltségükre és gőgjükre épített, maguk dönthetik el, mi a jó és mi a rossz anélkül, hogy figyelembe vennék Isten parancsát, és lehetőséget kapnak, hogy olyanok legyenek, mint az Isten.

Mint már említettem, modern kortársaink manapság alig hiszik el Ádám és Éva történetét. De ma minden történelmi tény arra utal, hogy ez az „ókori keleti történet” megismétlődik.

A 18. századi felvilágosodás szelleme

Felvilágosodás alatt Európa történetének olyan szellemi mozgalmát értjük, amely a Bibliával igazolt és az Egyház hitigazságai-ban továbbadott, természetfölötti isteni kinyilatkoztatások elvetésére irányul.

Eddig a keresztényi istenfelfogás állt a teológia, a világnézet és a kultúra központjában. Ehelyett új, természetes világképet akartak bevezetni az ész segítségével, egy új, földi, evilági kultúrát akartak felépíteni sajátos törvényekkel (Isten törvényei nélkül).

„Tapossátok el a gyalázatost” (a katolikus Egyházra értette), ez volt a francia felvilágosult filozófus, Voltaire jelszava.

Immanuel Kant is megvetéssel ítélte el az Egyházat, amikor „szent örületről” stb. beszélt. Kant azt mondta: „A felvilágosodás az ember kiszabadulása az önmagának okozott kiskorúságból. Más szóval, mondta Kant, a felvilágosodásnak az a célja, hogy az eddig saját hibájából kiskorúvá lett embert nagykorúvá tegye, a felsőbbség visszaélésével szemben, természetesen az Egyház, annak parancsai, tilalmai és tradíciója viszonylatában is.

Megismerés-tanában, amit a „Tiszta ész kritikájában” fejtett ki, azt írja, hogy Isten közvetlen megismerése, ahogy a Biblia írja, elvileg lehetetlen (Róm 1,18-22).

Kant a „Tiszta ész kritikájában” (1788) Istent, mint feltételezést látja, tehát csak egy eszménykép, amire az erkölcs garanciája miatt volt szükség. A feltétlen erkölcsi parancs teljesen elég lett volna. „Cselekedj úgy, hogy akaratod maximuma mindig olyan legyen, mintha az általános törvényalkotás elve lenne érvényben.”

De ez sem új gondolat Kantnál, mert a keresztény nyugat keresztény gondolkodásának és etikájának kultúrájából származik, ebben nőtt fel.

A felvilágosodás eszköze az ész (ratio) volt. Ezzel a ratio-val kritizálni kezdték az Egyház tanítását, és minden természetfölöttit elvetettek.

Jézus Krisztus, az emberré vált isteni szeretet már nem volt Istenember, hanem csak egy ember, akinek különleges képességei voltak. A legnagyobb, legmélyebb, legnemesebb, legjobb volt az embergyerekek között, de Isten fia már nem lehetett.

Ebben a szellemben jött létre egy irodalom, amely Jézus életének minden tettét ábrázolja, mégpedig úgy, ahogy állítólag történt, és nem úgy, ahogy a Szentírás tanúsítja. Ez az irodalom máig megmaradt, évente nagy számban kerül piacra, és jelentős eladási számot ér el.

Voltaire, rájött, hogy a népet nem érdeklik a tudományos írások, tudta, hogy célzott jelszavakkal sokat lehet elérni (rágalmazás, megbélyegzés).

Szólása („Tapossátok el a gyalázatos katolikus Egyházat!”) folyamatosan terjedt, mely aztán a francia forradalomban véres válósággá vált.

Olvasóinak nyomatékosan ajánlotta: „Rágalmazatok félelem nélkül, valami mindig fennakad.”

A felvilágosodás az európai elitet összekötő ideológiává vált, egyezett azzal a törekvéssel, hogy megszabaduljon az önhibájából létrejött kiskorúságtól (Istentől és az Egyháztól). Az ember, és már nem Isten állt a szemléletmód középpontjában (humanizmus). Kant, mint említettük, a keresztény Nyugat szellemi kulturális értékrendjének és gondolkodásának gyermeke volt. Milyen eredményt hozott volna kategorikus erkölcsi parancsa, ha például Pápua Új-Guineában, Borneóban, Afrikában vagy valahol máshol született volna?

Ezáltal Kant filozófiájára a keresztény kultúra értékfogalma, mely gondolkodását befolyásolta, rányomta bélyegét.

A szellemi fejlődéstörténetben először, a filozófia elvi ellentétben állt az Egyházzal, vallással és a kereszténységgel.

Ernst Troeltsch, német teológus és filozófus a felvilágosodást úgy definiálta, mint az „európai kultúra és történelem modern periódusának kezdete és alapja, ellentétben az addig uralkodó egyház és teológia befolyásolta kultúrával.”

Ez volt a nyugati keresztény kultúra felvilágosodásának a kezdete. A központi irányelv az ész volt, a világon minden a megismerés és indoklás próbaköve lett.

A felvilágosodás meg volt győződve az ember képességeiről, és arról, hogy azokat maga az ember tudja tökéletesíteni. Az egyén döntéseiben „autonóm és szabad” volt. Nagy Frigyesnek, Voltaire nagy barátjának szállóigévé vált mondása szerint: „Mindenkinek a saját adottságai alapján kell szentté válnia.” Minden történelmi „felhajtást” elvetettek (Isten, parancsolatok, Egyház).

„Legyen bátorságod az értelmet használni” – volt a königsbergi filozófus, Kant jelszava. Az, hogy milyen értelemre gondolt Kant, az egyértelmű az Istenhez, a hithez, és az Egyházhoz való viszonyából.

Többé már nem az Evangélium és a Tízparancsolat voltak az ember számára iránymutatók, nem a szociális és erkölcsi parancsok, hanem a saját ész, mint az ősfelvilágosodásnál. „Te magad fogod tudni, mi a jó és mi a rossz.” Ez a felszólítás az anarchiára való felszólítás, ahogy már említettük, a francia forradalomban kifejezésre is jutott.

Az Isten (állítólagos) beszűkült, kiskorúvá tevő parancsolatait és az Egyház nyomasztó gyámkodását megszüntették. Az út szabaddá vált az emberi ész és értelem által létrehozott új ideológiához, ami kizárta Istent.

Marx Károly célja az volt, hogy az ember ne gondolkozzon, és a fél világot a kommunista rabságba kényszeríthette.

Hol volt a felvilágosodás filozófiájának szabad, autonóm embere, amikor a gyilkos világháború zajlott?

A felvilágosodás határtalan optimizmust árasztott, fékezhetetlen, naiv fejlődési hit lépett a régi értékek tekintély- és tradícióhite helyére (Egyház, államforma, stb.).

Egy nagyobb, hatalmasabb, hatásosabb, világot átfogó **diktatúra** jelent meg, a médiáé. Egy olyan diktatúra, amely az ember személyiségét tömegcikké tette, és csak a földre korlátozott lét filozófiájához vezette.

Az alapgondolat ma így szól: „Isten halott, éljen a szórakozás és az élvezet.” Elkezdődött bolygónk elképesztő kizsákmányolása és tönkretétel, egy vak, racionális materializmus jegyében, melynek pusztító következményeként a hihetetlenül szaporodó természeti katasztrófákkal fizetünk, amik a Biblia utolsó könyvében, az Apokalipszisben olvashatók, a még ránk váró, további hatásaival együtt.

Ha a felvilágosodás hívei meg voltak győződve arról, hogy a felvilágosodás által az ember mindent irányíthat, akkor megtörténhet-e az, hogy a tornádók pusztításaiban és a hatalmas természeti katasztrófákban az ember mégis alulmaradhat?

Ahogy már említettük, Kant számára a felvilágosodás célja, hogy az embereket kivezesse a „maguk okozta kiskorúságból”. Így ez egybevág a kígyó céljával, amikor rávette Ádámot és Évát, hogy a kiskorúságból, Isten parancsának megtagadásával, a nagykorúságba vezesse őket. Kant felvilágosodása szöges ellentétben áll Jézus Krisztussal, aki azt mondta: „*Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és a kicsiknek jelentetted ki. Igen Atyám, így tetszett neked.*” (Mt 11,25-26)

Jézus dicséri a kicsiket és kiskorúakat, akiket Kant ki akar vezetni a kiskorúságból.

Jézus dicséri a Mennyei Atyát, hogy az okosak és bölcsek elől elrejtette ezt.

Mit rejtett el előlük? A felismerést és a tudást.

Miért nevezi akkor őket „okosoknak és bölcseknek”? Jézus a büszke világ bölcsességére és okosságára gondol, amely azt hiszi, hogy mindent tud, mi a jó és mi a rossz, és olyan akar lenni, mint az Isten, és a büszkeség és az önhittség miatt a valódi tudás rejtve marad előtte.

Szent Pál apostol is megemlíti ezt, amikor idézi a prófétát, aki Isten szavairól beszél: *„Hiszen írva van: »Lerontom a bölcsek bölcsességét, s az okosak okosságát meghiúsítom.« Hol marad a bölcs? Hol az írástudó? Hol a világnak tudósa? Ugye megmutatta Isten, hogy oktalan a világ bölcsessége?»* (1Kor 1,19-20)

A felvilágosodástól a 666 rabszolgaságába

Azt mondja a Biblia, hogy Ádám és Éva bűnbeesése után Isten ellenkezést váltott ki. „*Ekkor az Úr Isten így szólt a kígyóhoz: Mivel ezt tetted, légy átkozott minden állat és földi vad között; a hasadon járd, és port egyél életed valamennyi napján! Ellenségeskedést vedtek közéd és az asszony közé, ivadékosod és az ő ivadéka közé: Ő széttiporja fejedet, te pedig a sarkát mardosod.*” (Ter 3,14-15)

Isten tehát ellentétet állít a történet kezdetén a kígyó – mint tudjuk Lucifer – és az asszony közé. Ez az asszony, mint ismeretes, nem Éva, mert neki, bűnbeesése miatt, meg kellett halnia. Az asszony a Szent Szűz, Mária, vagy ahogy az Egyház nevezi, az új Éva. Ki ne ismerné a kígyó fejét széttaposó Mária képeket? Szám-talan nagy művész festett ilyen képeket. Emellett létezik egy másik ellentét a kígyó (földi) utóda és az asszony utóda között. Az asszony utóda az ő isteni fia, Jézus Krisztus (az új Ádám) és az általa alapított kereszténység.

Már a könyv elején mondtam, hogy megdöbbenő az egyezés a bibliai kijelentések és a próféciák között, melyek egybevágóan mai történelmünk tényeivel. Ezért összehasonlítjuk a bibliai ösfelvilágosodást a 18. század felvilágosodásával.

A kígyó kiprovokálta Ádám és Éva büszkségét és önteltségét, amikor megígérte nekik, ha elvetik Isten parancsát, esznek a tudás fájáról, akkor nagykorúak lesznek, és saját maguk tudni fogják, mi a jó és mi a rossz. Sőt, olyanok lesznek, mint az Isten. A 18. század felvilágosodása sem volt alapjaiban más, csak filozófiai újraértelmezése annak, ami a Teremtés könyvében a bűnbeesésről áll.

A felvilágosodás filozófusai, Kanttal az élen, felszólítják az embert, legyen nagykorú Istennel, parancsaival és az Egyházzal szemben.

A felvilágosodásért lelkesedők engedjenek meg egy provokáló kérdést: A felvilágosodás nagyra becsült filozófusai, Kanttal az élen, a kígyó utódai közé tartoznak, akik gőgjükre és büszkeségükre hallgatnak, és az emberekkel el akarják hitetni, hogy ők maguk tudják, mi a jó és mi a rossz, Isten, az Ő parancsai és az Egyház nélkül? Kant és kollégái azok a bölcsek és okosak, akikre Jézus gondolt, amikor azt mondta: *„Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket (a valódi megismerést) a bölcsek és okosak előtt (mert önteltségük és büszkeségük miatt vannak a valódi megismerésre), és a kicsiknek jelentetted ki.”* (Lk 10,21) Valóban a kicsik az igazi okosak és bölcsek, akiknek kinyilatkoztatta Isten a valódi megismerést? Azok, akik egészséges emberi gondolkodással és érzékenységgel bírnak, és megértik, hogy Isten az egyetlen felnőtt, és csak Ő tudja egyedül, mi a jó és mi a rossz, és tisztában vannak vele, hogy nem egyenrangúak Istennel?

Ismétlődik a felvilágosodással és filozófusaival az emberiségnek az a drámája, ami Ádámmal és Évával (amit sokan régi keleti mondának tartanak) történt? Eltávolítják az emberiséget Istentől, mint Mózes 1. könyvében, és a Bibliában ábrázolt utolsó idők gonosz hatalmaihoz vezetik?

Valamikor azt olvastam, hogy háromféle ember van.

„Első: emberek, akik valamit mozgatnak. Második: azok, akik ezt nézik. Harmadik: azok, akik csodálkoznak, ha valami történt.”

Ez mindig így volt, a múltban, a jelenben és így is lesz, az utolsó napok végéig.

Remélem (lehet, hogy naiv vagyok), hogy ez a könyv hozzájárul ahhoz, amit tiszta szívemből szeretnék, hogy kortársaimnak felnyissa a szemét, megerősítse tudatukat, és óvja őket azoktól az iszonyatos dolgoktól, amelyek meg fogják határozni életünket. Mindezt egy titkos szervezet szuper gazdag és hataloméhes elitje erőlteti ránk, akiket bár mindenki ismer, de legtitkosabb céljaikról

még tagjai nagy többségének sincs tudomása. Sőt én azt mondanám azoknak a hatalomra törő, elvakult politikusoknak, akik mit sem sejtve követik az eléjük kitűzött célokat, amelyekkel egy új világrend kialakításán dolgoznak, hogy vakon és tudatlanul egy hihetetlenül rafinált csapdába rohannak, amit nem ismernek föl.

Mi polgárok és választók, valóban olyan felvilágosodottak és felnőttek vagyunk, ahogy hisszük, és amire olyan büszkék vagyunk, ahogy mindenütt olvasható, és ami oly bölcsé tett minket?

Milyen felnőttek vagyunk, amikor a politikusok – különösen választások előtt – magukat függetlennek mondva, a felvilágosodás filozófiáját oltják belénk?

Milyen felnőttek vagyunk, amikor választások előtt a politikusok mindent megígérnek, és a választások után az ellenkezőjét teszik?

Hol a nagykorúságunk, amikor az állam és más szervezetek adatokat gyűjtenek tőlünk, s ezáltal a szabadságunkat egyre jobban korlátozni fogják?

Hol az a felnőtt választó, aki a világpolitika folyamatairól, a gazdaságról és a pénzügyekről objektív és szakmai magyarázatot követel?

Hol vagyunk felnőttek, amikor az olaj- és energia-multik dik-tálják az árakat, aminek összetételét nem tudjuk ellenőrizni?

Aki ma a világpolitika helyzetét egészében, gazdasági tekintetben is nyitott szemmel figyeli, tanácstalanságot és tájékozatlanságot lát. Földünk szinte minden területén gyűjtőpontok vannak.

Az egyetlen, ami helyzetünkbe fényt hozhat, a földön a legtöbb nyelvre lefordított és elterjedt könyv, a Biblia.

Már az előző oldalakon rávilágítottam, és még egyszer szeretném megismételni. Megdöbbenő, hogy a bibliai szövegeket és próféciákat a Teremtés könyvétől kezdve, az Újszövetség utolsó

részéig, az Apokalipszisig, a világtörténelem történései igazolták, és jelenünkben is körvonalazódnak igazságai (végső stádiumában).

Ez nem elméleti megállapítás, hanem a könyvben tényszerűen igazoljuk.

A Biblia megmutatja, hogy a világ és az emberiség történelmének célja van.

Az események, amelyek történelmünkben lezajlottak (különösen a jelentős világtörténelmiek) nem voltak véletlenek. Mindegyiknek volt oka és következménye.

Világos és bizonyítható, hogy a Biblia a mi igazi történelemkönyvünk, a múltunké, jelenünké és jövőnké.

A hivatalos történelem, ahogy történelemkönyveinkbe leírták, és ahogy mi ismerjük, alapjaiban csak kiegészítője az elrejtett valódi bibliai történelemnek és összefüggéseinek.

Megkíséreljük a rejtett bibliai történetet érthetővé téve szembeállítani a hivatalos világtörténelem eseményeivel. Az előző sorok legfontosabb kérdése az volt: vajon megismétlődik-e Ádám és Éva drámája a mai emberiséggel?